

under nærmere Overvejelse, saaledes at man gør alt, hvad der er muligt, for at raade Bod paa det. Man har jo f. Eks. været temmelig enig om, at Arbejdet adlede et Menneske, og at Lediggang naturligvis havde den modsatte Virkning. At Arbejdet er værdiforøgende, og at hver Arbejdsdag, der gaar tabt for Arbejderne, ogsaa er tabt for hele Samfundet, kan der ikke være Tvivl om. Man har lige fra ældre Tid erkendt, ja, det er ligefrem i vor Religionshistorie fastslaaet, at ethvert Menneske, der ikke vil arbejde, skal heller ikke have noget at spise. Forholdene er saaledes forandret betydeligt. Tidligere tænkte man sig, at der mulig vilde komme Mennesker, som ikke vilde arbejde, og derfor har man foreskrevet, at saa maatte de heller ikke faa noget at leve af; men det nuværende Samfund har udviklet sig paa en saadan Maade, at der nu er baade Hundreder, Tusinder, ja, hundrede Tusinder af Mænd og Kvinder, der ikke kan faa noget Arbejde, selv om de nok saa gerne vil have det. Selv om de har tilegnet sig en vis teknisk Dygtighed og praktisk Øvelse i deres Fag, er det en komplet Umulighed for dem at faa Arbejde, der er ingen, der ønsker deres Arbejdskraft.

Men naar Forholdene har udviklet sig saaledes, forekommer det mig, at vi maa tage under Overvejelse, hvad det er for et Onde, der ligger bagved. Det er ikke alene Krigen, der er Aarsagen, thi vi har kendt en ret stor Arbejdsløshed før den Tid, men naturligvis er de syge Forhold, der nu er til Stede i de store Lande rundt omkring os, en væsentlig Aarsag til de Forhold, vi lever under nu. Men naar man nu ser Finanslovsforslaget igennem, faar man ikke desto mindre just ikke noget Indtryk af, at den høje Regering har hæftet sit Blik videre ved denne vigtige Sag. Forholdet er jo det, at man gennem vor Finanslov kunde foreskrive visse Regler, idet denne Forsamling i Forbindelse med det nøje Landsting ifølge vor Forfatning nar Ret til at bestemme, hvorledes Samfundet skal udvikle sig, og hvis det er en Kendsgerning, at vi er kommet til det Punkt, at det nuværende Samfund ikke mere kan skaffe Folk det nødvendige til Livets Ophold, saa er man af Forholdene tvunget til at undersøge, om der ikke, selv om man er Modstander af den Tanke, er Mulighed for at komme andre Veje ud, om man ikke er i Stand til at skabe sig et Samfund, der er lykkeligere og bedre at leve i end det, vi nu lever i. Nu har man naturligvis været paa det rene med, at der i Aar er adskillige, som skulde have direkte

Understøttelse — jeg kunde ønske, man havde tilbudt dem direkte Arbejde, men man tilbyder dem nu Understøttelse —, og denne Understøttelse er da fastslaaet gennem en Lov af 21. December 1921. Paa Finanslovsforslaget foreslaar saa den højtærede Regering, at der til denne store Sag bevilges 11 Mill. Kr., heraf 6 Mill. Kr. til den saakaldte Krisefond; man talte jo her i Rigsdagen saa meget om, at man derved vilde være i Stand til at afskaffe om ikke hele Arbejdsløsheden, saa dog en betydelig Del deraf. Det har nu vist sig, at dette er fuldstændig mislykkedes, det saakaldte Nødhjælpsarbejde har, som jeg allerede den Gang forudsagde, vist sig ikke at falde i god Jord, det har været et forholdsvis ringe Antal Arbejdere, der har kunnet beskæftiges paa den Maade. Men naar man saa ser, at alene Hovedstaden sidste Aar har udbetalt 25½ Mill. Kr. udelukkende til Arbejdsløshedshjælp, maa ethvert Medlem af dette høje Ting give mig Ret i, at saa vil de Midler, der efter Finanslovsforslaget skal finde Anvendelse for hele Landets Vedkommende, paa ingen Maade kunne strække til, og det forunder mig derfor, at man fremsætter et Forslag, der i Virkeligheden er saa ringe og ubetydeligt, at det ikke paa nogen Maade lader sig administrere saaledes, at det afhjælper de Ulykker, det skulde afhjælpe.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne sige, at jeg var en af dem, der mente, at det ikke var nogen heldig Maade, man fra Regeringens Side vilde organisere hele denne Institution paa, med et Direktorat, med et Slags Departement, der er ordnet paa samme Maade som i Statens mange andre Afdelinger. Det har da ogsaa virket paa den Maade, at den højtærede Indenrigsminister vistnok i Realiteten maa staa som den, der er den egentlige Leder af hele vor Arbejdsløshedsforsikring, hele vor Arbejdsløshedsinstitution. Det er jo et Utal af Cirkulærer og Ordre, der kommer, naturligvis underskrevne af den nye Direktør, men som oftest er det saa, at de kommer i Dag, bliver ændret i Morgen, og i Overmorgen kommer der et nyt, og paa den Maade er det meget vanskeligt for den, der har med selve Administrationen at gøre, at finde Rede i, hvordan man fra Ledelsens Side tænker sig den paagældende Sag ordnet. Jeg vil gerne rette en direkte Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister; jeg beklager, at han ikke er til Stede, men jeg antager, jeg kan stille Spørgsmaalet alligevel. Jeg kan nemlig ikke forstaa Loven anderledes, end at det er Medlemmerne af Arbejdsløshedskasserne, der selv fastsætter deres Kon-